

Victoria Milescu***Cu stăpânire de sine**

Mergi printre cei buni, printre cei răi
 părul are mai mult argint
 decât aur
 trandafirul gurii se scutură
 iar trupul tău are din ce în ce mai
 mulți ghimpi
 ai vrea să nu rănești
 când treci prin mulțime
 ghimpii din ce în ce mai puternici
 se înfig în pieptul celui îmbrățișat
 la întâmplare
 poate că acesta
 de lângă tine, rănit, căzut pe asfalt
 era cel așteptat...

* Victoria Milescu (n. 18.12.1952, în municipiul Brăila). Licențiată a Universității din București, Facultatea de Filologie, secția română-engleză. Membră a Uniunii Scriitorilor din România, din 1995, membră a Asociației UNESCO „Iulia Hasdeu”. Debut literar în „Lucefărul”, 1978, cu versuri. Debut editorial prin concurs, concomitent la Editura „Cartea Românească” și Editura „Facla”, Timișoara, 1988, în vol. **Prier și Argonauții**. Lucrări publicate: **Welcome December** (ediție bilingvă română-engleză, versiunea engleză aparținând autoarei, Editura „Fiat Lux”, 1994), **Șlefuitorul de lacrimi** (Editura „Eminescu”, 1995), **Izbânda furată** (Editura „Albatros”, 1995), **Inimă de iepure** (Casa Editorială Odeon, 1998), **Arleziana** (Editura „Eminescu”, 2000), **Zâmbet de tigru** (Casa Editorială Odeon, 2001), **Ecoul clipei** (haiku, Casa Editorială Odeon, 2003). Cărți pentru copii: **Cartea cu surprize**, **Cine l-a salvat pe Murdărel?** (Editura „Scripta”, 1995), **Abecedar-ghicitoare**, **Dicționar-ghicitoare** (Editura „Teora”, 1998), **Lacrima de cristal**, **Găsește rima** (Casa Editorială Odeon, 2000). Traduceri: **Bandiți, gangsteri și Mafia** (Editura „All”, 2005), **Vrăjitorul din Oz** (Editura „Flamingo GD”, 2006), **Povestiri de Crăciun; iepurele cel lăudăros** (Editura „Flamingo GD”, 2004).

Dezastrul cel bun

Nu-mi plac zilele frumoase
 sunt ca biciul fericirii
 lăsând în urmă răni
 chemând alte răni
 zilele frumoase au gustul și mirosul
 vârstei de aur a durerii
 luptând pentru orice fleac
 m-am obișnuit cu aerul ei tare
 fluturându-și drapelele la porți păzite
 uneori mă alungă
 alteori mă strânge la piept
 cei ce se întâlnesc s-au mai întâlnit
 cei ce se iubesc se vor mai iubi
 cei înțelepți sunt pedepsiți pentru înțelepciune
 nu-mi plac zilele în care mă vindec
 ușor și repede...

Să știi că ai trecut pe aici

Lovește-mă, ploaie,
 pietre, zdrobiți-mi oasele
 capului mândru
 iarbă, trage-mi trupul crud înapoi
 în valvele de fier ale pământului
 astăzi el pleacă
 devenind durere
 cu pulberi de stele pe față
 cu șoimul de aur pe umăr
 din care picură sângele negru
 însemnând calea...

Când năvălește necuprinsul

Aș sparge fereastra
 dar nu există ferestre
 aș deschide larg ușa
 dar ea nu mai e a mea
 aș arunca în obrazul cuvintelor
 vitriolantele lor paradigme
 e din ce în ce mai strămt
 mai adânc, mai întunecat
 în încăperea din mine
 i-am jertfit ce primisem
 ca jertfă
 ce vrea viața, la urma urmei
 când ne încuie
 în chilia de sânge și carne și nervi
 cu ultimile puteri fac aceleași greșeli
 în fața marelui vierme...

Cenestezie

Poemul
ca un cal de rasă
trece prin paradisuri pierdute
sau recuperate instantaneu
abandonându-și autorul
traversând golurile eternității
se rostogolește printre
tramvaie, prin pietre
se regăsește în ziare, în reviste
jucându-se de-a primejdia
secondat de câini vagabonzi
are parte de partea nevăzută a gloriei
uneori vântul
îl buzunărește furându-i
nimicurile care-i alcătuiesc măreția.

Forfecând timpul

Nimic nu este al meu
văzându-vă, văzul
este al vostru
poemul despre lăcuste
devine lăcustă
mâna mea mângâindu-te
devine mâna poemului
sfârtecat de
frații mei, lupii
din pădurile albe
spaima lor e a mea
și iarăși a lor
în cădere, îngerul aerului
împrăștie sângele
dintr-un pom înflorit.

Crucea cuvântului

L-am zărit și l-am pierdut
într-o tăcere neiertătoare
un pian printre nori
pentru inocenți
pentru sufletul revenind
din călătoria prin lumea durerilor
târând aroganța rațiunii
vânturile rostogolesc pământul
cine se va arunca primul
în valul negru
purtând pe trup stigmatul fericirii
pe chip crucea cuvântului...

Exil de bunăvoie

Spăl apa
de moleculele singurătății
prin odaie trece râul
cu resturi de echipaj stelar
dincolo de marginea patului
prăpastia viului
vaierul cristalin bate la ușă
tu, eu sau aerul
cu mâinile ude își desface haina
încinsă de focul de oase
de sub dușumele
a greșit mult ca să mă învețe mult
mă cufund în apa care spală lumea
ea se cufundă în mine
aerul se modelează după strigătul
pedepsei
să-și ducă viața până la capăt.

Seninul singur

Ninge
și ninsoarea îmi intră în sânge
nu pot să strig
nici să plâng
nu e nimeni pe scară
și în nici o dugheană
nu găsesc elixir
din candelabre
chipul tău se desface de ceață
ninge
peste cheia uitată pe masă
pentru lente miraje
din care nici cei mai virtuozii
nu se mai reîntorc
cu o liniște mai înspăimântătoare
decât toate războaiele
ninge
mă vei ucide din prea multă iubire
căci spre mine privești
cu atâta ardoare...

Jean-Louis Sénatus – *Haitian*